

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 363/2010-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. februára 2011 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti M. M. a J. M., obaja bytom R., zastúpených advokátkou JUDr. P. Š., B., pre namietané porušenie ich základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 376/2009 z 19. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

Základné právo M. M. a J. M. vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžo 376/2009 z 19. mája 2010 **p o r u š e n é n e b o l i .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 363/2010-13 z 5. októbra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť M. M. a J. M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžo 376/2009 z 19. mája 2010.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

«Ing. J. M., ako výlučný vlastník pozemkov zapísaných v pzkn. vl. č. 1210, parc. č. 1892, 1893 a 1894 v k. ú. R. v celkovej výmere 25 980 m², tieto kúpnu zmluvou zo dňa 03. 05. 1988 previedol do vlastníctva Čsl. štátu – S. K. Pozemky boli predané za kúpnu cenu 0,40,- Kčs/1 m², celkom za 10.392,- Kčs.

Predmetnú kúpnu zmluvu uzavrel Ing. J. M... neslobodne a nedobrovoľne pod nátlakom zo strany vtedajších predstaviteľov štátnej moci a pod hrozbou z následkov, ktoré by sa mu dostali v opačnom prípade od vtedajšieho režimu...

Obdobného prípadu sa mu dostalo v roku 1972, keď odmietol uzavrieť kúpnu zmluvu, ktorou by previedol svoje pozemky na štát, a tak mu ich štát (Mestský národný výbor v R. - odbor výstavby) rozhodnutím č. Výst. - 3308/1972 zo dňa 13. 11. 1972 vyvlastnil. Išlo o príľahlé pozemky k tým, ktoré boli predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy z 03. 05. 1988 (pzkn. vl. č. 1210, parc. č. 1894 v k. ú. R.)...

Oprávnená osoba (Ing. J. M...) zastúpený JUDr. M. B. listom zo dňa 11. 02. 2004 si na Obvodnom pozemkovom úrade v R. uplatnili právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom zapísaných v pzkn. vl. č. 1210, parc. č. 1892, 1893 a 1894 v k. ú. R. v celkovej

výmere 25 980 m² (stav v KN: LV č. 3001, parc. č. 1684/1 a 5107/1) podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z. z...

V začatom konaní sa riadne pokračovalo, správny orgán postupoval v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník konania bol vyzvaný dodať identifikáciu parciel, ďalej sa ustanovil znalec na vykonanie znaleckého posudku na zistenie, či kúpna cena bola adekvátne hodnote prevedených pozemkov. PZ účastníka konania predložil viacero podaní, o. i. i to, ktorým oznámil, že oprávnená osoba zomrela...

Obvodný pozemkový úrad v R. rozhodnutím č. spisu: 2008/00240-MIH, evid. č. 2008/000192 zo dňa 25. 02. 2008 rozhodol, že navrhovatelia nespĺňajú podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z. z. a z toho dôvodu im nemožno navrátiť vlastníctvo k pozemkom tam uvedených a takisto sa za tieto pozemky neprevedú do vlastníctva navrhovateľov iné pozemky vo vlastníctve štátu ani sa neposkytne finančná náhrada.

Obvodný pozemkový úrad v R. rozhodol o návrhu navrhovateľov ako je uvedené vyššie z dôvodu, že mal za to, že kúpna zmluva zo dňa 03. 05. 1988 uzavretá medzi oprávnenou osobou, právnym predchodcom navrhovateľa, Ing. J. M. a Čsl. štátom zast. S. K. nebola uzatvorená v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, resp. že sa dané skutočnosti nepreukázali.

Cenu 0,40 Kčs za 1m² odpredaných pozemkov odporca nevyhodnotil ako nápadne nevýhodné podmienky z dôvodu, že tú treba posudzovať iba vo vzťahu k predpisom platným v čase uzavretia zmluvy. Kúpna cena bola stanovená podľa vtedy platných cenových predpisov (vyhláška Slovenského cenového úradu č. 129/1984 Zb.)...

Krajský súd v Košiciach rozhodujúci podľa 250l a nasl. O. s. p. o opravnom prostriedku zo dňa 13. 03. 2008 doplneným podaním zo dňa 25. 03. 2008, proti rozhodnutiu odporcu rozsudkom č. 5Sp/8/2008-34 zo dňa 02. 06. 2009 potvrdil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu R...

Najvyšší súd SR rozhodujúci o odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach toto napadnutým rozhodnutím potvrdil, pričom odchyľne od názoru Obvodného pozemkového úradu v R. a krajského súdu vyhodnotil otázku tiesne na strane oprávneného pri uzavieraní predmetnej kúpnej zmluvy, a to tak, že ju uznal. Podľa NS SR: „... v súvislosti s určitým politickým nátlakom existujúcim v rokoch 1948 až 1989, ktorým štát a štátne

orgány pôsobili na fyzickú osobu ako vlastníka do takej miery, že tento urobil vo vzťahu k svojmu majetku taký právny úkon, ktorý by v právnom štáte inak neurobil.“

V časti nápadne nevýhodných podmienok pri uzavieraní zmluvy sa však aj Najvyšší súd SR stotožnil s názorom Obvodného pozemkového úradu v R. a krajského súdu a rovnako len stroho odkázal na cenový predpis platný v tom čase a nijako sa nevyjadril k prekvalifikovaniu prevádzaných pozemkov na stavebné pozemky a iné skutočnosti uvádzané sťažovateľmi.

Podstatou sporu je posúdenie právnej otázky, či pri posúdení reštitučného titulu podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z. z. boli splnené obidve kumulatívne podmienky uvedeného reštitučného titulu, teda či kúpna zmluva bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok...

Súdy bez dostatočného skúmania hospodárskeho a sociálneho stavu predávajúceho v čase uzavretia kúpnej zmluvy (03. 05. 1988) vyslovili záver, že táto zmluva nebola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok. Neskúmali ekvivalentnosť plnení na oboch stranách i ostatné podmienky, za ktorých bola predmetná kúpna zmluva uzavretá a túto otázku ani dôsledne nevyhodnotili. Ich postup za tohto stavu nemožno považovať za správny.

Oba súdy sa podrobne nezaoberali jednotlivými skutkovými tvrdeniami oprávnených osôb. Pri skúmaní naplnenia znakov nápadne nevýhodných podmienok nehodnotili, či ide o nevýhodnosť takej intenzity, že ju možno kvalifikovať ako nápadnú voči stavu, ktorý existoval v dobe uzavretia kúpnej zmluvy vzhľadom k podmienkam vtedy obvyklým.

Už len zo samotnej zmluvy (bod 5.) vyplýva, že „kupujúci potrebuje kúpené nehnuteľnosti pre stavbu OS Družba v R.“.

Taktiež na listinách dole v pečiatke je značka „pol. vz.“, je to skratka pre položku výkazov zmien teda pod akou položkou v katastri nehnuteľnosti bola vykonaná zmena. Na kúpnej zmluve je to číslo 8/89.

Zmena druhu pozemku bola teda vykonaná spolu so zápisom zmluvy na základe geometrického plánu č. 243-3603-066-87, kde vznikla nová C KN parc. č. 1684/1 aj z parc. č. 1892, 1893, 1894, ktorá ale už bola vedená ako stavebný pozemok (príloha č. 17). Zmena ktorá bola vykonaná pod číslom 8/89 je uvedená aj v liste vlastníctva č. 771, ktorý je súčasťou Hospodárskej zmluvy č. 7/1991 zo dňa 29. 12. 1990, kde S. K., ktorá v tom čase

zastupovala štát, bezodplatne previedla predmetné pozemky na mesto R. Pri parc. č. 1684/1 je už uvedený druh pozemku stavebná plocha (príloha č. 18).

Aj identifikácie parciel č. 813-I-363-5203/90 zo dňa 04. 12. 1990, č. 1120/92 z 22. 10. 1992, č. 1408/2004 preukazujú, že zo strany štátu došlo k evidentnému administratívne podvodu, keď predmetné pozemky už v geometrickom pláne č. 243-3603-066-87 zo dňa 12. 1. 1988, t. j. dávno pred podpisom kúpnej zmluvy zo dňa 03. 05. 1988 boli zmenené na pozemky stavebné, čím predávajúci podpísal zmluvu za nápadne nevýhodných podmienok, pretože kúpna cena takéhoto pozemku mala byť podľa § 14 ods. 1 vyhlášky SCÚ č. 129/1984 Zb. (v tom čase platného cenového predpisu) 10,- Kčs/1 m², čo je 25 násobok skutočne vyplatenej kúpnej ceny).»

Sťažovatelia v sťažnosti žiadali, aby ústavný súd v náleze rozhodol, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 376/2009 z 19. mája 2010 bolo porušené ich základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby uvedený rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne sa domáhali priznania náhrady trov právneho zastúpenia v sume 254,88 €.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril najvyšší súd podaním z 24. novembra 2010, v ktorom v podstate zopakoval odôvodnenie napádaného rozhodnutia a „dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán si v danej veci pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a vo veci správne rozhodol, keďže na základe vykonaného dokazovania v preskúmvanej veci bolo preukázané, že právny predchodca navrhovateľov si síce uplatnil reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva, resp. priznanie finančnej náhrady k pozemkom v zákonnej lehote podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, avšak pre priznanie vlastníctva, resp. náhrady k žiadaným pozemkom neboli splnené zákonné podmienky citovanej právnej normy a to prechod žiadanej nehnuteľnosti na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku taxatívne uvedenom v § 3 ods. 1 písm. j) reštitučného zákona, pretože v konaní nebolo preukázané, že žiadané nehnuteľnosti boli vykúpené na základe kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok...

Vzhľadom na uvedené vyššie nebolo možné prihliadnuť na námietky navrhovateľov. Pokiaľ sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že súdy bez dostatočného skúmania hospodárskeho a sociálneho stavu predávajúceho v čase uzavretia kúpnej zmluvy (3. 5. 1988) vyslovili záver, že táto zmluva nebola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok, ako aj, že neskúmali ekvivalentnosť plnení na oboch stranách i ostatné podmienky, za ktorých bola predmetná kúpna zmluva uzavretá a túto otázku ani dôsledne nevyhodnotili, Najvyšší súd... nesúhlasí s ich tvrdením, pretože súdy oboch stupňov práve pri posudzovaní splnenia zákonnej podmienky nápadne nevýhodných podmienok vychádzali z hospodárskych a sociálnych podmienok existujúcich v mieste a v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, na ktorú skutočnosť v odôvodneniach napadnutých rozhodnutiach aj poukázali.“.

Najvyšší súd na výzvu ústavného súdu, aby oznámil, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, nereagoval. Právna zástupkyňa sťažovateľov v podaní z 30. decembra 2010 uviedla, že netrvajú na verejnom ústnom pojednávaní. Ústavný súd v danej veci upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že pri posudzovaní ich reštitučného nároku podľa § 3 ods. 1 písm. j) zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) „súdy neskúmali ekvivalentnosť plnení na

oboch stranách i ostatné podmienky, za ktorých bola predmetná kúpna zmluva uzavretá a túto otázku ani dôsledne nevyhodnotili“.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy obsah vlastníctva tvorí súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať (ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy nemožno však odvodzovať ústavné právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť majetok) bez dodržania predpokladov, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi.

Podstata práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré vykonávajú procesnú úpravu postupu všeobecného súdu. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05). Povinnosť odôvodniť rozhodnutie je podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva vždy posudzovaná so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Z uvedených hľadísk a princípov posúdil ústavný súd aj predmetnú sťažnosť, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 376/2009 z 19. mája 2010.

Sťažovatelia v sťažnosti poukázali na to, že 3. mája 1988 ich právny predchodca predal Československému štátu na účely (bod 5 kúpnej zmluvy) stavby „*OS Družba v R.*“ pod hrozbou vyvlastnenia pozemkov charakterizovaných ako lúka a role, ktorých cena bola určená v tom čase platnou vyhláškou Slovenského cenového úradu č. 129/1984 Zb. o

cenách stavieb, pozemkov, porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a o náhradách za dočasné užívanie pozemkov (ďalej len „vyhláška“) na 0,40 Kčs za 1 m², hoci predmetné pozemky boli zmenené na stavebné už v geometrickom pláne č. 243-3603-066-87 z 12. januára 1988.

Sťažovatelia v sťažnosti tvrdia, že obidve podmienky na navrátenie vlastníctva do ich vlastníctva (t. j. že kúpna zmluva, ktorú podpísal ich právny predchodca 3. mája 1988, bola uzavretá v tiesni a tiež za nápadne nevýhodných podmienok) boli splnené, a nesúhlasia v tomto smere v časti s konečným právnym názorom najvyššieho súdu, ktorým sa *„nestotožnil s názorom správneho orgánu ako aj súdu prvého stupňa pokiaľ posudzovali tieseň, avšak plne sa stotožnil s ich názorom ohľadne nápadne nevýhodných podmienok“*.

Najvyšší súd k tomu v napadnutom rozhodnutí zaujal toto stanovisko: *„Pokiaľ sťažovatelia navrhovatelia, resp. ich právny predchodca v správnom konaní tvrdili, ako aj tvrdili v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu a v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, že pôvodný vlastník Ing. J. M. podpísal zmluvu v tiesni, pretože bol štátom obmedzený v slobode rozhodovania a postupom štátom bol prinútený podpísať zmluvu, odvolací súd na ich tvrdenia prihliadol napriek tomu, že tieseň charakterizovali všeobecne bez konkrétnych údajov a dôkazov a to vzhľadom k tomu, že v súvislosti s určitým politickým nátlakom existujúcim v rokoch 1948 až 1989, ktorým štát a štátne orgány pôsobili na fyzickú osobu ako vlastníka do takej miery, že tento urobil vo vzťahu k svojmu majetku taký právny úkon, ktorý by v právnom štáte inak neurobil.*

Pokiaľ ide o ďalšiu zákonnú podmienku podľa § 3 ods. 1, písm. j) reštitučného zákona, a to, že kúpna zmluva bola podpísaná za nápadne nevýhodných podmienok, odvolací súd poukazuje na to, že pri skúmaní naplnenia znakov nápadne nevýhodných podmienok treba vždy starostlivo skúmať, či ide o nevýhodnosť takej intenzity, že ju možno kvalifikovať ako nápadnú voči stavu, ktorý existoval v dobe uzavretia kúpnej zmluvy vzhľadom k podmienkam vtedy obvyklým. Ani podľa názoru odvolacieho súdu zo skutkových okolností v danej veci nevyplýva, že by kúpna zmluva bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok, pretože kúpna cena za odpredávané pozemky bola určená na základe cenového predpisu platného v čase uzavretia zmluvy a to vyhlášky č. 129/1984 Zb. spôsobom a vzhľadom k podmienkam obvyklým v čase uzavretia kúpnej zmluvy, dôkazom

o čom bol aj znalecký posudok č. 7/2008 zo dňa 8. 2. 2008 vyhotovený znalcom Ing. Š. B. Nebolo možné považovať za nápadné nevýhodné podmienky ani to, že predmetné nehnuteľnosti boli štátom vykúpané za účelom výstavby a hodnota za ne bola stanovená 0,40.-- Kčs, pretože predmetnou kúpnu zmluvou boli odpredávané nehnuteľnosti, ktoré mali v čase uzatvárania tejto zmluvy charakter roľa a lúka.

Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci teda neboli kumulatívne splnené obidve zákonné podmienky ustanovené v § 3 ods. 1, písm. j) reštitučného zákona, a to, že právny predchodca navrhovateľov kúpnu zmluvu uzatvoril v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok...

... podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.“

Ústavný súd konštatuje, že z rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť a jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné. V okolnostiach daného prípadu sa najvyšší súd primerane a jasne vysporiadal s otázkou, že kúpna zmluva právnych predchodcov sťažovateľov nebola uzavretá za „nápadne nevýhodných podmienok“ a určená cena nehnuteľností vychádzala aj zo znaleckého posudku podľa vtedy platnej právnej normy, pričom práve tieto skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce pre rozhodnutie najvyššieho súdu v tejto veci.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zaoberajúcou sa požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods.1 dohovoru navyše vyplýva, že tento článok dohovoru zaväzuje síce súd odôvodniť svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Z uvedeného preto možno vyvodit' záver, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie (obdobne napr. II. ÚS 193/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti nemá a ani nevidí žiadny dôvod toto rozhodnutie prehodnocovať, revidovať alebo vysloviť prípadne iný právny názor na danú vec, ako to vyslovil najvyšší súd. Samotná skutočnosť, že si najvyšší súd v rámci odvolacieho konania v predmetnej veci neosvojil právne posúdenie výsledkov dokazovania z pohľadu sťažovateľov, nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľmi označených práv zaručených v ústave a dohovore.

Ústavný súd tiež konštatuje, že procesný postup najvyššieho súdu bol v súlade s procesným kódexom a aj s ústavnými princípmi zakotvenými v ústave a jeho konečné závery k interpretácii zákonov vzťahujúcich sa na danú vec nevykazujú znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti.

Vychádzajúc z týchto zistení preto ústavný súd napokon rozhodol, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžo 376/2009 z 19. mája 2010 nebolo porušené základné právo sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na toto rozhodnutie ústavný súd už o ďalších otázkach a požiadavkách sťažovateľov nerozhodoval.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2011